Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 11 *Den 1. Marts 1870.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste Orson Pratt

i Tabernaklet i Salt Lake City den 19de Decbr. 1869.

(Fra „Deseret News.“)

Der vil i et af Johannes's Breve findes et Skriftsted, hvis Indhold er saalydende: „Enhver Aand, som ikke bekjender, at Jesus er Christus, er ikke af Gud.“ Maaskee jeg ikke anfører det Ord til andet, som nedskrevet, men jeg anfører Indholdet. Det er vel bekjendt for Enhver, som læser i Skriften, at i enhver Tidsalder har Menneskene maattet kæmpe mod en Magt, som stred og strider imod den Almægtige. Det synes, som om vor Klode vrimler af disse Mørkhedsaander, som i Begyndelsen bleve nedkastede fra Himlen, paa Grund af Opstand mod den Almægtige, og siden i enhver Tidsalder har disse ugudelige Aander udfoldet deres Virksomhed blandt Menneskene paa Jorden, i Særdeleshed naar Præstedømmet har været paa Jorden, og Himlen har oprettet en Huusholdning blandt Menneskene; thi da er hele Helvede kommen i Oprør og de faldne Engles Magt har viist sig. Derfor staaer der skreven i det nye Testamente: „Ifører Guds fulde Rustning, at I kunne være mægtige til at staae imod Djævelens snedige Anløb. Thi vi have ikke Kamp mod Kjød og Blod, men mod Fyrstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer, som regjere i denne Tids Mørke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himlen.“ Vi maae ikke alene kæmpe imod ugudelige Mænd, som blive paavirkede af Djævelen, men Guds Hellige have altid maattet kæmpe mod Magterne franeden — Magter, som ikke ere beskikkede af Gud, og som, hvis det var muligt, vilde bedrage selv de Udvalgte.

Der existerer to store Magter. Den ene er af Gud og indbefatter hele den himmelske Hær, Englene og de celestiale Væsner, som leve i Guds Nærværelse og nyde af hans Herlighed, samt faae Magt og Myndighed fra ham til at udføre hans Befalinger. Den anden Magt er en Fjende af Gud, og styres af det Væsen,

som gjorde Opstand mod Gud i Himlen og søgte at faae den Almægtiges Throne i Besiddelse. Efter den Historie, som er affattet over disse Begivenheder, afholdtes der et stort Raad i Himlen omtrent ved den Tid, denne Jord blev dannet. I dette Raad fandtes der en Personlighed, kaldet en Engel, som besad Myndighed i Guds Nærværelse, og da det Spørgsmaal blev fremlagt: „Hvem vil gaae ned og paatage sig at gjenløse Menneskene," svarede Lucifer, Morgenrødens Søn, den føromtalte Engel: „Det vil jeg, send mig, jeg vil løskjøbe alle Mennesker, saa at ikke en eneste Sjæl skal gaae tabt." Men Faderens eenbaarne Søn, som var hos ham fra Begyndelsen, sagde: „Fader, din Villie skee, og Æren tilkommer Dig for evigt." Der opstod da Strid mellem Satan, Morgrnrødens Søn, og den levende Guds Søn, angaaende Menneskenes Forløsning. Lucifer søgte at tilintetgjøre Guds Plan, at give Menneskene, som Fornuftvæsener, frie Villie, og vilde gjenløse dem, enten de selv vilde eller ikke; og efterdi han ansaae denne Plan at være saa ypperlig, saa antagelig for Himlen og Guds Plan saa meget overlegen, sagde han: „Visselig, jeg vil gjøre det, giv mig derfor din Ære, som er Guds Magt." Det vil sige, han søgte at faae den Almægtiges Throne og at udføre sine egne Hensigter, istedetfor at adlyde den Almægtiges Villie og anerkjende hans Magt. Denne Opstand blev saa betydelig og greb saa hurtig om sig blandt den himmelske Hær, at en Trediedeel deraf, jeg mener Aanderne, gjorde Opstand mod Gud og deelte den onde Engels Anskuelser. Nogle af dem meente udentvivl, at de kunde fuldføre deres Hensigt, thi de havde kun ufuldkommen Kundskab om Guds fremtidige Planer og følgelig antoge de, at deres Plan var bedre end den Almægtiges. Formedelst denne Opstand lod Gud Lucifer, Morgenrødens Søn, og alle hans Tilhængere nedkaste fra Himlen.

Vi kunne danne os et svagt Begreb om det uhyre Antal, som blev nedkastet, naar vi antage, at de udgjorde en Trediedeel af alle de Aander, som vare beskikkede til at komme paa denne Jord. Kun to Trediedele bestode den første Prøve, og fik som Følge deraf det Privilegium at komme herpaa denne Jord og faae Legemer eller Tabernakler, bestaaende af Kjød og Been, hvori deres Aand kunde boe, for at forberedes til en herligere Tilværelse herefter. Hvis vi da antage, at to Trediedele af Himlens Hærskare vil komme til Jorden for at leve i Kjødet, kunne vi danne os et Begreb om det uhyre Antal, der faldt. I 6,000 Aar har vor Klode vrimlet af utallige Millioner menneskelige Væsner, hvis Aander existerede før Jordens Grundvold blev lagt. De, som nu leve paa Jorden, beløbe sig sandsynligviis til 10 a 1200 Millioner, Altsaa 1200 Millioner Aander, som boe i kjødelige Tabernakler. Tænk saa paa det uhyre Antal, som er gaaet foran os, og de utallige, som ville komme efter. Alle disse ere de to Trediedele, som bestode Prøven, og deres Antal vil, som en tilnærmelsesviis Beregning, ikke kunne ansees for mindre end 200,000 Millioner, og som Følge deraf vil der tilnærmelsesviis være et Antal af 100,000 Millioner opsætsige Aander eller Djævlen som bleve nedstyrtede fra Himlen og forviste til denne Klode, uden at have det Privilegium at faae kjødelige Tabernakler.

Det var i Edens Have at Djævelen eller en af de urene Aander kom ind i et vist Dyr eller Bæst, som kaldtes en Slange, og indfandt sig hos vore første Forældre og førte dem bag Lyset, hvorved de tillode sig at nyde af den forbudne

Frugt. Hvis de da fandtes paa Jorden, samtidig med Edens Have, have de udentvivl fra den Dag af havt Jorden til Opholdssted. De vandre frem og ti bage paa Jorden, søgende hvem de kunne opsluge. Tænk engang hundrede Djævle for hvert levende Menneske paa Jorden.

Skjøndt disse Aander ikke tilfulde besad den Almægtiges Kundskab og skjøndt de ikke havde den overlegne Kundskab, som Guds Søn og mange Andre, som vare i Guds Nærværelse, besad og fremdeles besidde, havde de dog nydt stor Undervüsning før deres Fald. De havde været i Guds Nærværelse og udentvivl lært Meget af hans egen Mund. Hvorlænge de havde været i hans Nærværelse, er ikke for os at sige. Gud har ikke aabenbaret det, men de havde stor Erfarenhed. Jeg taler om den Kundskab og List, som disse Guds Fjender vare i Besiddelse af, da de bleve nedstyrtede fra Himlen til denne Jord. De besidde List, som langt overgaaer enhver List, som er bleven lagt for Dagen af Menneskenes Børn. De kunne tilsyneladende være fuldkomne Gentlemen, efter at være komne ind i Menneskets Legeme; de kunne tilsyneladende være meget fromme, og hvis man ikke var istand til at bedømme Aander, vilde man efter deres Optræden, medens de ere i Besiddelse af Menneskers Legemer, antage, at de vare fuldkomne Engle.

Djævelen virker paa enhver tænkelig Maade, og det er hvad Apostlen mener, naar han siger: „Vi kæmpe ikke mod Kjød og Blod, men mod Fyrstendømmer og Magter." Vi have Fjender at kæmpe imod, hvis Magt langt overgaaer Menneskenes. Djævelen har ikke Magt til at tage Menneskenes Legemer i fuldkommen Besiddelse, medmindre de give efter for ham og hans Indflydelse, saa at han faaer fuldkommen Herredømme over dem. Men vi have ikke Tid nu til at følge Mørkhedens Hærs Historie i tidligere Tider, men ville i Korthed sige, at de udøvede stor Magt.

Moses blev kaldet af Gud og ordineret til det melchisedekske Præstedømme under sin Svigerfader Jethros Hænder, og udsendt til Ægypten med Magt og Myndighed til at varetage Abrahams, Isaaks og Jacobs Sæds Velfærd i deres Trældom. Ligesaasnart som den Almægtige begyndte at give sin Magt tilkjende gjennem det lovmæssige Præstedømme, begyndte de fjendske Magter at arbeide mod ham, naar og hvor Leilighed gaves, og de, gjennem hvilke de arbeidede, vare Ægyptens Hovedmænd, de meest populaire Mænd i Landet — Præsterne, Magikerne og Astrologerne vare de, gjennem hvem Satan udøvede sin fjendske Magt. Hans Hensigt var udentvivl at kuldkaste den Indflydelse, som Moses øvede blandt Guds Folk til deres Forløsning ved Tegn, Mirakler og underlige Gjerninger. Da Moses kom frem for Pharao og kastede sin Stav, blev den forvandlet til en Slange eller Noget, som antog en Slanges Skikkelse, og var fuld af Livskraft. Dette var et stort Mirakkel, som Herren behagede at vise for den ugudelige Konge i denne Anledning, for at han kunde faae sit Ønske opfyldt — han havde nemlig begjæret et Tegn, og Herren gav ham det. Men Kongen lod strax Andre kalde — Magikere, Spaamænd og de, over hvilke Satan havde faaet Magt og Indflydelse — og de fik Befaling til at vise, hvad de kunde udføre. De nedkastede deres Stave, som ligeledes bleve til Slanger.

Her var altsaa Aabenbarelse af en lignende Magt. Moses's Stav blev til en Slange, og Magikernes Stave bleve ogsaa til Slanger; men kort efter slugte Moses's Slange Magikernes. Hvad beviste dette? Ægyptens ugudelige Konge

og hans Undersaatter ansaae det ikke for Andet, end en Forøgelse af den samme Magt, som Magikerne besade; de ansaae det ikke for Virkning af en særskilt Magt, fordi de ikke havde Aanden til at dømme. Guds Aand var ikke hos dem og de kunde ikke indsee Forskjellen; dog blev ved denne Leilighed to forskjellige Magter aabenbarede, som vare saa lige i deres Virkninger, at Ingen kunde opdage Forskjellen paa dem, medmindre de levede nær til Herren og forstode hans Aands Virkninger.

En Række vidunderlige Aabenbarelser af Guds Kraft skete ved Moses, og i alle, med Undtagelse af to eller tre Tilfælde, gjorte Magikerne noget Lignende. Hvilke Slutninger vilde ugudelige Mennesker under saadanne Omstændigheder sandsynligviis komme til? De vilde formodentlig sige: „Her er Moses, som er bleven opdragen i al Ægyptens Viisdom; han er kommen lidt længere frem end vore Magikere og har faaet Underviisning, som de endnu mangle." Følgelig vilde Mennesker af den Slags mene, at det Altsammen var skeet ved den samme Aand, og vilde ikke anerkjende, at Gud havde noget dermed at gjøre.

Dette kunde tjene som Exempel for alle Folk i enhver kommende Slægt angaaende Tilkjendegivelsen af disse to Magter. De Ugudelige ere ikke istand til at skjelne eller fatte Forskjellen paa de to Magter. Hvis vi troe, at der er en Gud og en himmelsk Hær i hans Nærværelse, som er rede til at udføre hans Befalinger, maae vi troe paa hans Magts Aabenbarelse; og hvis vi troe, at der ere faldne Aander, som ere blevne nedstyrtede, maae vi ogsaa troe, at de ville tilkjendegive deres Magt, saavidt det er dem tilladt. Dog vi ønske ikke at dvæle for længe ved tidligere Tidsalderes Historie, men ønske at komme nærmere til vor egen Tid.

Jeg vil nu henvende mig til de Ældre og Midaldrende af denne Forsamling og fremlægge det Spørgsmaal for dem: Hvorledes var Verdens Stilling for 40 Aar siden, med Hensyn til mirakuløse Aabenbarelser og ny Aabenbaring? Nu taler jeg om den „christne" Verden overhovedet. Troede den, at Gud vilde gjøre nogle Mirakler i vor Tid? De Ældre og de Midaldrende vide, at den hele „christne" Verden var kommen til den Slutning, at Saadant, som overnaturlig Kraft, vilde ikke blive aabenbaret i vor Tid, og dette var næsten overalt Menneskenes Børns Tro. Naar man talte til dem om Aabenbaring, betragtede de en saadan Idee som Daarskab. Traditionen og deres Fædre i mange Slægtled havde lært dem, at den Bog, kaldet det gamle og det nye Testamente, indholdt Alt, hvad Gud nogensinde havde aabenbaret og nogensinde vilde aabenbare til Menneskene. Dette Begreb var ikke egent for nogle faa christelige Secter, men saagodtsom gjennemgaaende overalt i Christenheden. En saadan Ting, som ny Aabenbaring, blev forkastet af Alle. De sagde: „Den christelige Canon er fuldstændig, og det er den største Gudsbespottelse at antage, at han vil give yderligere Aabenbaring."

Dette var Menneskenes Stilling for 40 Aar siden, førend denne Kirke oprettedes. Omsider kom en ringe og ukjendt ung Mand frem og trodsede hele Christenheden ved at forkynde det overraskende Budskab, at Gud havde sendt en Engel til ham og at han formedelst Tro, Bøn og oprigtig Omvendelse havde seet et overnaturligt Syn; havde seet en Ildstøtte komme ned fra Himlen, og saae to forherligede Personer, omgivne af denne

Ildstøtte, hvis Ansigter straalede som Middagssolen, og han hørte den ene af disse Personer sige, idet han pegede paa den anden: „Denne er min elskelige Søn, hører ham!" Dette tildrog sig før den unge Mand var 15 Aar gammel, og det var en overraskende Bekjendtgjørelse at komme frem med midt i en Slægt, som var hengiven til sine Fædres Traditioner. Da den ulærde Yngling kundgjorte det for Præsterne og de forskjellige religiøse Samfund i Staten New York, blev han udleet og forhaanet. „Hvad!" sagde de, „Syner og Aabenbarelser i vor Tid! Gud skulde tale til Menneskene i vor Tid!" De saae paa ham som om han var bedragen; de pegede med Haan Fingre ad ham og advarede deres Menigheder for ham. „Skriftens Canon er sluttet," sagde man, „ingen yderligere Meddelelser kunne forventes fra Himlen. De Gamle saae himmelske Syner og Personer; de hørte Herrens Røst; de vare inspirerede af den Hellig Aand til at faae Aabenbarelse, men see, intet Saadant skal gives til Mennesker i vore Dage; heller ikke har der været noget Saadant i mange Slægtled." Saadanne Bemærkninger bleve gjorte af religiøse Lærere for 40 Aar siden.

Denne unge Mand blev omtrent 4 Aar efter atter besøgt af en hellig Engel. Det var ikke blot Noget, der talede i Mørke; det var ikke noget Hemmelighedsfuldt uden Glands eller Glorie, men det var en herlig Engel, hvis Ansigt straalede som Lynets Glimt, og som var iklædt et hvidt Klædebon, som stod foran ham. Den unge Mand saae Engelens Ansigt og Person, og frydede sig ved hans Herlighed. Engelen aabenbarede nogle store Kjendsgjerninger, ikke hemmelige og mørke Udtalelser, som ikke indeholdt nogen Underviisning, Lys eller Kundskab, men visse Kjendsgjerninger angaaende dette Lands tidligere Beboere bleve aabenbarede til den unge Mand. Engelen fortalte ham, at de tidligere Beboere vare en Green af Israels Huus og at de havde hellige Optegnelser, som Propheter og inspirerede hellige Mænd havde skreven; at de vare blevne henlagte for omtrent 1400 Aar siden af en af deres sidste Propheter, efterat Nationen var henfalden til Ugudelighed, og at Tiden nu var forhaanden, da disse Optegnelser ved Guds Gave og Kraft skulde komme frem.

Her var altsaa en stor og herlig Virkelighed tilstede. Efter at have havt Besøg fra Tid til anden af disse herlige Personer og samtalet med dem som en Mand taler med en anden, Ansigt til Ansigt, og skuet deres Herlighed, blev det ham tilladt at tage Pladerne fra det Sted, hvor de vare skjulte, Guldplader med Optegnelser, hvoraf endeel blev nedskreven 600 Aar før Christus, og for yderligere at gjøre Optegnelserne nyttige for Menneskene fik han tillige Urim og Thummim, et herligt Redskab, som blev benyttet af de gamle Seere, hvorved han, tillige understøttet af den Hellig Aands Gave og Kraft og ifølge den almægtige Guds Befaling, oversatte Optegnelserne i vort Sprog, og udgav Bogen i Foraaret 1830. Under Oversættelsen, forend Bogen blev udgiven, da Propheten var kommen nær til Slutningen af Optegnelserne, bemærkede han, at de gamle Indbyggere af dette Fastland bleve døbte paa en vis Maade af dem, der besadde Myndighed fra den almægtige Gud. Han begjærede da at vide, hvorledes han selv i Forening med sin Skriver, Oliver Cowdery, kunde blive deelagtig i dnnee hellige Ordinances Velsignelser. De vidste meget godt, af det, som Gud havde aabenbaret til dem og af hvad de forstode, ved at oversætte Størstedelen af Optegnelserne, at der ikke fandtes en eneste Mand

i hele Christenheden, som havde Myndighed til at døbe dem. De ønskede at vide, hvorledes de kunde blive døbte og hvorledes Myndigheden kunde blive gjengiven, og gik derfor ud i en Lund og forenede sig i Bøn, hvorefter Herren sendte en hellig Engel til dem, en Mand, som engang boede paa Jorden og besad sine Fædres Præstedømme overeensstemmende med Guds Forjættelser til Aarons Afkom. Johannes den Døber, Christi Forløber, som blev halshugget af Herodes — Johannes, som prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse, kom til Joseph Smith og Oliver Cowdery, som en forvaltende Engel.

Maaskee I her ville spørge: Havde Johannes ved denne Leilighed et Legeme? Var han en Aand eller havde han et Tabernakel af Kjød og Been? Vi vide Alle, at han blev halshugget førend Christi Korsfæstelse, og om I ønske at vide Noget om Johannes's Stilling, da han besøgte Joseph og Oliver, læs da Tillæget til Pagtens Bog, og I ville finde, at Abraham, Isaak, Jacob, Joseph og mange Andre, som der ere navngivne, hvoriblandt Johannes den Døber, vare med Christus i hans Opstandelse, det vil sige, de kom frem i den første Opstandelse, samtidig med at Jesus tog sit Legeme. Omtrent paa samme Tid aabnedes mange af de Helliges Grave og de kom frem. Johannes var iblandt disse, og han besad retmæssig Magten, Nøglerne og Præstedømmet, som blev given til hans Stamfader Aaron og dennes Efterkommere.

Hvad gjorde Johannes, da han viste sig for Brødrene Joseph Smith og Oliver Cowdery? Han gik ikke ud i Vandet for at døbe dem, som han forhen gjorde i Jordans Flod, men han gav dem Myndighed til at døbe, idet han lagde sine Hænder paa deres Hoveder og ordinerede dem. Saaledes blev et udødeligt Væsens Hænder — en Mands sendt fra Himlen — lagt paa deres Hoveder, og de bleve ordinerede til det samme Præstedømme, som Johannes selv besad, med den Forjættelse og Forudsigelse, at dette Præstedømme ikke skulde blive borttaget fra Jorden, saalænge Jorden stod.

De bleve befalede at døbes, og efter at have faaet Myndigheden til at forvalte denne Ordinance, døbte de hinanden den 15de Mai 1829, henimod et Aar førend denne Kirkes Oprettelse, som tog sin Begyndelse den 6te April 1830. Førend den sidstomtalte Dato havde Herren skjænket sine Tjenere Myndighed til at forvalte endnu høiere Ordinancer, end de, der henhøre til det aaronske Præstedømme. Dette Præstedømme kunde forvalte Daab til Syndernes Forladelse, men havde ikke Magt eller Myndighed til at tildele Aanden. Dog fandtes der et Præstedømme, som havde denne Magt og Myndighed; Johannes omtalte et høiere Præstedømme end det han selv besad, idet han sagde: „Der kommer Een efter mig, som besidder større Kraft end jeg; han holder et Præstedømme, større end det, som er bleven skjænket mig, nemlig det melchisedekske; han vil døbe Eder med Ild og den Hellig Aand; jeg kan kun forvalte den udvortes Ordinance og har ikke Ret til at forvalte denne høiere Ordinance." Saaledes var det ogsaa med Joseph Smith og Oliver Cowdery; de kunde kun døbe med Vand, indtil de fik et Præstedømme, som var større end det Johannes den Døber besad; derfor da Herren var i Begreb med at organisere sin Kirke, bemyndigede han dem, ved at sende Mænd, som engang havde levet her paa Jorden — nemlig Peter, Jacob og Johannes — til dem, for at give dem dette høiere Præstedømme.

Hvorledes kom disse celestiale Personer? Aabenbarede de sig blot ved Stem-

men, bag et eller andet Skjul saa at sige? Nei, de kom personlig i deres Herlighed. De aabenbarede ikke alene deres Personer og Herlighed, men de talte ogsaa, og gav Joseph Smith og Oliver Cowdery det melchisedekske Præstedømme og det hellige Apostelskab, som er dette Præstedømmes Hovedsum, og befalede dem at organisere og opbygge Guds Kirke paa Jorden og lægge Hænder paa de, som i Oprigtighed bleve døbte i Vandet, at de kunde blive døbte med den større Daab — Ild og den Hellig Aand.

Her var saaledes en Række Aabenbarelser af Magt fra den himmelske Bolig. Gud tillod ikke Satan at aabenbare sin Magt i nogen høi Grad i hine Dage. Der fandtes dengang ikke saadant Noget som Aandebankeri, ikke nogen Ting som „planchette," en lille Gjenstand af Træ i Form af et Hjerte, som Djævelen bruger til at give Abenbarelser ved i disse Dage. Ikke noget Saadant som at faae Borde til at dandse omkring i Værelserne ved Satans Magt existerede i hine Dage; heller ikke, at en Magt vilde bemægtige sig en Mands Hænder for dermed, uafhængig af hans Villie og Ledelse, at skrive hvad der bliver kaldet for Aabenbaringer. Men hvorfor aabenbarede Djævelen ikke disse Magter længe førend den Tid? Fordi Gud ikke vilde tillade ham det; thi Djævelen er for endeel under den Almægtiges Control; han er falden, og Herren vil ikke tillade ham at gaae videre, end han tilsteder, og naar Menneskene ikke have Evangeliet og Præstedømmet med Lys og Kundskab fra Himlen i deres Midte, vil han ikke tillade Djævelen at fremvise sin Magt for at bedrage og vildlede dem. Han besluttede derfor, at de første Aabenbarelser skulde komme fra den celestiale Verden og at Præstedømmet med dets Magt og Myndighed skulde blive given fraoven førend Djævelen maatte komme frem med sine stærke Bedragerier.

Nok sagt, Kirken blev organiseret. Menneskene bleve døbte med Vand og med den Hellig Aand, og naar de vare fyldte med den Hellig Aand, bleve de ofte i Kirkens tidligere Dage omgivne af en Ildstøtte. De bleve iklædte Ild, og den Hellig Aand kom ind i deres Hjerter. De bleve fyldte med Prophetiens Aand, med Tungemaals Gaven og efterhaanden med Gaven til at see Syner, og fik Magt til at helbrede Syge og uddrive Djævle i Jesu Christi Navn, at opbygge Guds Rige og oprette Retfærdighed paa Jorden, forsaavidt de kunde faae Indflydelse over Menneskenes Børns Hjerter. Men hvorsomhelst disse Guds Tjenere kom, bleve de forfulgte; der udsendtes Hyl fra Prædikestolene fra Maine til Texas, fra den ene af Unionens Grændser til den anden, mod ny Aabenbaring. Alle Aviser og Tidsskrifter, fjerne og nære, offentliggjorte Artikler imod at faae ny Aabenbaring. Der syntes at være en Oversvømmelse af saakaldte Beviser for at fremhæve Taabeligheden af at faae nyere Meddelser fra den Almægtige. Efterhaanden blev Forfølgelsen saa stor, at mange af de Hellige bleve dræbte i Missouri og vedvarede indtil Propheten og Patriarchen for Kirken bleve martyrede og Folket uddrevne fra deres Hjem, deres Eiendele ødelagte og ethvert Middel var benyttet, som stod til Fjendens Raadighed, for med Rod at oprykke og ødelægge Præstedømmet og tilintetgjøre Evangeliets Fylde paa Jorden.

Hvad var der iveien i hine Dage, og hvorfor vare de saa forbittrede mod dette Folk? „I have," sagde de, „bragt os Noget saa afstikkende! I foregive at see Syner! I foregive at have faaet nye Aabenbaringer! I foregive, at Gud har talet! I foregive, at Engle ere komne!

I foregive, at Gud har aabenbaret en anden Optegnelse, en anden Bibel! I foregive at have modtaget Præstedømmet og Apostelskabet, og formedelst disse Ting fortjene I ikke at leve i vor Midte! I maae forfølges fra Stad til Stad! I maae uddrives fra Eders Huse og Jord! Eders Eiendom maae konfiskeres og ødelægges, og der findes ingen Magt i vort Land, som vil beskytte Eder i de Anskuelser, som I paa en saa fremtrædende Maade lægge for Dagen midt i denne christelige Nation!"

Var der Fleerkoneri blandt de Sidste Dages Hellige i hine Dage? Nei, Gud havde endnu ikke aabenbaret det til Oprettelse iblandt os i hine Dage. Vi bleve ikke forfulgte derfor; det blev end ikke engang nævnet, men vi bleve forfulgte, fordi vi troede de samme Principer, som de gamle Apostler og Christne. Efter at have udgydt Propheternes Blod og udbreven de Hellige og ødelagt deres Eiendomme; efterat de Ugudelige vare blevne modne i deres Ugudelighed og havde beredt dem selv til Herrens overvældende Straffedomme; efterat de erfarede, at dette Værk ikke kunde standses ved Forfølgelse, men at vi fremdeles vilde vedblive at offentliggjøre de nye Tidender vidt og bredt, tog Djævelen en anden Cours. Hvilken var det? Han sagde: „Jeg seer, at det ikke kan standses ved Forfølgelse, thi Mormonerne gaae fremad og Folk troe mere eller mindre paa dem. Vi kunne ikke tilintetgjøre dem, og om vi tilintetgjøre deres Eiendomme og drive dem fra det ene Sted til det andet, det hjælper ikke; derfor vil jeg vise dem, at Verden kan faae Aabenbaringer nok?" Og han begyndte, men istedetfor at kalde Mænd, og grundlægge noget Stort og Godt paa en guddommelig Maade, kaldte han nogle Qvinder, som ikke boede langt borte fra det Sted, hvor Mormons Bogs Plader havde været gjemte, og hvor Folket vel havde faaet mere vedholdende Advarsler end noget andet Sted i de Forenede Stater. Disse Qvinder, ved Navn Fox, begyndte at fremkalde overnaturlige Tilkjendegivelser, og efter kort Tids Forløb gjorte mange Andre ligesaa, og ere vedblevne dermed indtil den Dag idag, da de ere spredte over alle de Forenede Stater og mange andre Lande paa Jorden. Hvis I ville gaae ud og spørge, ville I finde, at der findes flere Millioner Mennesker her i Landet, som troe derpaa. Hvilken Forandrig i de sidste 40 Aar! For 40 Aar siden kunde man neppe finde Een i den hele „christne" Verden, som vilde tilstaae, at der kunde være nogen Sandsynlighed for nye Aabenbaringer eller overnaturlige Tilkjendegivelser, og nu findes der Millioner alene i de Forenede Stater, som troe derpaa.

Udøve disse Tilkjendegivelser en god Indflydelse paa dem, der troe derpaa? Blive de derved paavirkede til at omvende dem fra deres Synder? Nei, de der bespotte Guds Navn i næsten ethvert Aandedrag og ville snyde og drage enhver mulig Fordeel af deres Brødre, lyve og stjæle og øve alleslags Ugudelighed og Vederstyggelighed, ere netop de Redskaber Djævelen benytter. Dog er den hele christne Verden nu tilsyneladende villig til at anerkjende nye Aabenbarelser. Den har glemt, hvorledes den forfulgte de Sidste Dages Hellige, fordi de troede paa nye Aabenbaringer, og kan selv troe paa Aabenbaringer „en gros"! Den vilde ikke troe paa Optegnelser, givne gjennem Propheter som Redskaber, men er villig nok til at troe, hvis en ugudelig Mand, som vil bespotte Jesus, bliver deelagtig i den store Magt og benyttet som Redskab (medium). Saadanne Characterer be-

høve ikke nogen Organisation fra Gud, ikke nogen Daab, Ordinancer eller Præstedømme.

Djævelen har opfunden forskjellige Navne paa sine Tilkjendegivelser for desbedre at kunne faae Menneskene til at antage dem. Ligesom Lægerne, der komme lidt Sukker paa modbydelig Medicin, saa har Djævelen gjort disse Ting søde og bevirket, at næsten alle disse Tilkjendegivelser ere blevne henregnede under Navnet Videnskab. Hvis man vil see en Prøve paa Djævelskab, bliver man opvartet med Noget under Navn af Videnskab, saasom f. Ex. „Electro biology," dyrisk Magnetisme, eller noget andet tiltalende Navn. De Benævnelser, som ere blevne givne til virkelig Videnskab, som have deres Love i Naturen, ere nu blevne overførte paa disse overnaturlige Tilkjendegivelser. Hvorfor benytter Satan disse Kunster? Fordi Menneskene paa denne Tid, eller idetmindste mange af dem, ere saa hengivne til Videnskab; og Djævelen mener, at hvis han blot kan udfinde et meget smukt Navn, som har noget tilfælles med Videnskab, ville mange Mennesker sluge det og antage det for rigtigt.

For flere Aar siden, omtrent ved den Tid Borgerkrigen begyndte, var Broder Erastus Snow og jeg i Byen New York. Aandebankeri hørte dengang til Dagens Orden. Næsten alle de gamle Medlemmer af Kirken, som vare frafaldne i Kirtland og Nauvoo, vare vendte tilbage til New York, Philadelphia, St. Louis og de øvrige østlige Stæder, og naar man reiste gjennem disse Stæder og hørte disse Apostater blive omtalte, saa sagdes der, at de vare blevne store „mediums." Der var neppe et Tilfælde uden de vare blevne aandebankende „mediums." Nogle af de værste Apostater, som vare vendte bort fra ethvert godt og retfærdigt Princip, vare blevne store „mediums." Nogle af dem vare skrivende, Andre arbeidede ved et Bord og atter Andre gave Tilkjendegivelser paa denne eller hiin Maade.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Religion bør være naturlig og ikke kunstig.

(Fra „Deseret News.")

En Hovedfeil, som religiøse Lærere i Almindelighed gjøre sig skyldige i, er den, at de ikke anerkjende Menneskene som selskabelige Væsener. De søge som oftest at qvæle Menneskenes naturlige Stræben efter Nydelse og tvinge dem derved til at føre et unaturligt Liv. Efter deres Begreber maa man fornegte sig selv, ikke saa meget i at beherske sine Tilbøieligheder og Lidenskaber, som i at efterleve visse fastsatte Regler angaaende Optræden, Paaklædning osv. Efter deres Anskuelser maae Menneskene være unaturlige, hvis de ville tjene Herren. Er man religiøs, maa man ikke optræde blandt sine Medmennesker som en almindelig Dødelig, men maa være noget afstikkende og i sit Udvortes vise nogle saakaldte gudfrygtige Tegn. Disse

falske Begreber have fremkaldt et vidt om sig gribende Hykleri, idet Menneskene paatage dem at være hvad de ikke ere, thi det er dem ikke muligt aldeles at tilintetgjøre alle deres naturlige Følelser og Ønsker. Dette er Tilfældet mellem de saakaldte Religiøse i Verden, og alt dette paavirker, at selv Tanken om Religion gjør denne modbydelig for de Ikkereligiøse. At forestille at være religiøs, er for dem at være unaturlig, og de føle, at de aldeles ikke ere istand til at underkaste sig de almindelig gjældende Fornægtelser. Det er derfor, at saa Mange forsømme Religionen og ikke udøve dens Forskrifter eller Pligter, førend de blive svækkede af Sygdom og føle, at Døden nærmer sig.

Vort Samfunds religiøse Lærere bruge en ganske anden Fremgangsmaade, idet de aflægge alt Hykleri og falsk Skin af Gudfrygtighed, og om Verden end vilde anerkjende vort Samfund som rettroende, vilde den dog ikke anerkjende vor Frihed i selskabelig Nydelse. Vore Folk ere naturlige, de udøve deres Religion i deres daglige Liv, og den udviser selvfølgelig ikke noget for dem frastødende Træk. At være religiøs stemmer aldeles overeens med Alt, hvad der er naturligt, sundt og ret. Paa Theatret, Baller eller andre selskabelige Sammenkomster bliver Gudfrygtigheden ikke tilsidesat, men de nedbede Guds Velsignelse over Alt, hvad de foretage dem. De Virkninger, som ledsage denne Anskuelse om Religion, ere tydelig tilkjendegivne hos os. Religionen angiver Tonen til og forøger enhver af vore Nydelser; den forhøier vor Lykke og renser og forædler enhver oprigtig Stræben, hvorved Indskrænkethed, Mørke og Selvfornægtelse bliver aldeles forviist. De Unge nyde og udøve dens Privilegier og opsætte ikke Efterlevelsen af dens Forskrifter til Sygdom eller Alderdom har svækket deres Kræfter. Nuværende og kommende Slægter ville ufeilbarligen fremvise de gode Frugter af en saadan Religion, og det vil sees, at forbausende Resultater ville paafølge en saadan Opfattelse af Livets Hovedpligter.

Correspondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 15de Januar 1870.

Min kjære Broder!

For to Uger siden forlod jeg Hjemmet. Alle af Familien vare da raske. Der var fjendtlige Navajo Indianere i Nærheden, da jeg reiste. Oberst Dame telegapherede, i Haab om at faae mig fritaget for at møde i den lovgivende Forsamling, til Geo. A. Smith, Ordfører for det øverste Kammer, men uden Held. Naar Intet var bleven sagt, havde jeg ikke reist saalænge Indianerne vare i Nærheden. Jeg hører, at de have bemægtiget sig ikke saa faa Heste, som tilhørte Beaver, Parowan og Omegn, og vare ude at græsse, da Folket, grundet paa at Græshopperne ødelagte Sæden sidste Aar, ikke saae sig istand til at staldfodre dem. Tabet skal være betydeligt.

Den lovgivende Forsamling begyndte

den 10de. Fungerende Gouvernør Mann meddeelte det aarlige Budskab. De bestaaende Udvalg ere udnævnte og vi ere komne igang, skjøndt Congressen endnu ikke har bevilget en Skilling til Gage for Medlemmerne, og det forventes, at vi skulle offre vor Tid uden Godtgjørelse, hvilket Medlemmerne ikke lade til at tage sig synderlig nær.

Jeg erfarer meget liden Speculation angaaende hvad der bør gjøres, hvis Congressen vedtager den Bill, som nu staaer paa Dagsordenen og som gaaer ud paa at gjøre Utahs Borgere til Slaver. Den Følelse, som nu gjør sig gjældende overalt, er at overlade Resultatet i Hrrens Haand. Han vil styre det til det Bedste.

Der spores megen Fremgang i de forskjellige Byer, gjennem hvilke jeg har reist. Jeg hørte endeel om Godbes Frafald, men ved min Ankomst hertil Staden finder jeg, at det betyder saa godt som Intet. Jeg overværede den store Høitid i Anledning af Jernbanens Fuldendelse fra Ogden hertil. Faaresygen spores i Vinter i flere Settlementer. Du maa skrive ofte til mig, og om jeg ikke svarer saa punktlig, har det sin Grund i at min Tid er saa optaget og ikke i at jeg glemmer min kjære Broder, som er saa langt borte Gud velsigne Dig.

Silas S. Smith.

Salt Lake City, den 8de Januar 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Jeg har ofte tænkt paa at ville skrive til Dem, men det er bleven derved. Vor Reise fra Kjøbenhavn til Ogden varede 28 Dage og var som en Lysttour. Kun 2 Børn døde paa Reisen. Jeg traf hele min Familie vel, men mine Børn vare voxede saameget, at jeg ikke kunde kjende dem. De kjendte heller ikke mig, men spurgte deres Moder, hvorlænge den fremmede Mand blev hos dem. Nu ere vi bedre kjendte.

Før jeg gik paa Mission havde jeg endeel Uheld og kort før jeg kom hjem døde min sidste Ko, saa jeg maatte begynde forfra. Jeg har havt meget Arbeide og Held, og har nu faaet et Par Heste, en ny Vogn og en Ko, saa det gaaer godt igjen. I den sidste Tid har jeg følt mig rask og stærk og jeg er lykkelig og glad ved atter at være sammen med min Familie og mine gamle Venner. Dog dvæle mine Tanker ofte i Danmark, hvor jeg nød den Glæde at stifte Bekjendtskab med Dem og mange gode og oprigtige Sidste Dages Hellige, og jeg glæder mig til den Dag, da jeg atter skal skue dem Ansigt til Ansigt. Godbe og Harrison ere udelukte og optræde nu som store Propheter i Aandebankeri. De paastaae at have havt Samtaler med Kong Salomon, Frelseren, Apostlerne Peter, Jacob og Johannes, Joseph Smith og Heber C. Kimball. De ville vistnok samle endeel af de „raadne Fiske," hvilket vilde være en god Ting.

Her arbeides rask paa Kanalen øst for Byen, og alt Landet vest for Jordanen er optaget og bearbeides med Kraft. Der kjøres stadig Steen til Templet og arbeides stærkt for at faae Galleri i det

nye Tabernakel til April Conference. Alle, som ville arbeide, have Nok at bestille.

Bedende at Gud maa velsigne Dem i Deres høie Kaldelse, og enhver Broder, som arbeider for at bringe Lys og Fred til Menneskene, forbliver jeg med venlig Hilsen Deres

J. Johansen.

Ephraim City, den 29de December 1869.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder.

Efter at være ankommen til disse redelige Dale, har det ofte været min Hensigt at skrive til Dem for at underrette Dem og mine Venner om vor Stilling. Efter en Maaneds lykkelig og behagelig Reise naaede vi Ogden City, og da de Hellige der fik Kundskab om vor Ankomst, kom de til os med Overflodighed af Levnetsmidler, som de gave os med glade Hjerter. Kort efter ankom der Vogne, som førte os til vor Reises Maal. En lille amerikansk Dreng paa 9 Aar med et Par gode Muuldyr for en Vogn førte mig og Familie til Salt Lake City, hvor vi bleve satte af i Tiendegaarden, og opholdt os der i nogle Dage og nøde alle Livets Beqvemmeligheder. Vi havde Leilighed til at hilse paa mange af vore skandinaviske Brødre og Søstre der, og derefter befordredes vi paa to Vogne til Ephraim City, hvor vi bleve modtagne med Glæde af Familie og Venner. Her har været en riig Høst i denne Dal og her er Brødstof nok for denne Dals Beboere i 3 Aar. De Fleste her ere Skandinavere; de ere meget virksomme og ere allerede i Besiddelse af mange Maskiner for at formindske det haarde Arbeide. Idag blev der sammenskudt 6,000 Dollars til Maskiner til Uldfabrikker. Vi føle os glade og taknemmelige for at være komne her, og ere ikke blevne skuffede i vore Forventninger, thi vi kunne see, at Herrens Folk leve her.

Med Hilsen til Brødrene C. Larsen, H. Sørensen og Petersen, samt alle de Hellige, være De selv hilset fra Deres Broder i Pagten

Jørgen Olsen.

Ephraim City, den 29de December 1869.

Kjære Præsident Jesse N. Smith!

Da Broder Olsen velvilligt har tilladt mig at vedføie nogle Linier i hans Brev, vil jeg ikke lade Leiligheden ubenyttet. Jeg har ofte tænkt at ville skrive Dem til, men saa har jeg igjen tænkt, at De var fuldkommen underrettet om Tilstanden herhjemme, gjennem Saadanne, som ere mere øvede i at føre Pennen end jeg.

Mit korte men behagelige Ophold i Deres Selskab, saavel i Kjøbenhavn som og i Norge, staaer mig altid levende i

Erindring, og mange Gange synes jeg næsten at ønske mig i Deres Nærhed igjen, for at hjælpe til at udsprede Evangeliets sålige Principer, men saa tænker jeg atter, at min Virksomhed herhjemme i Zion vil lede til det samme Maal, hvis jeg virker i den sande Retning, og det har altid været min oprigtige Opgave. Kjære Broder Smith! Jeg er glad og føler mig vel tilmode i Guds Værk. Det glæder mig inderligt at høre, at De har god Fremgang og er velsignet i Forening med Brødrene under Deres Præsidium.

Saavidt jeg kjender, har Præsident Geo. A. Smith givet Dem en liden Skildring af Tilstanden heri Ephraim, og jeg vil kun tilføie, at vi som et Settlement ere meget velsignede med vor vise Biskop Knud Petersen som Leder for os. Da jeg Intet har hørt fra min Moder i lang Tid, beder jeg Dem, hvis det ikke er Dem til for meget Besvær, at tale lidt med hende, da det muligviis vilde gjøre hende Godt.

Bedende Dem undskylde min Paatrængenhed, sender jeg Dem en venskabelig Hilsen fra min Broder Carl og andre gode Venner, og forbliver, med kjærlig Hilsen fra mig selv, Deres med Agtelse forbundne Broder

John F. Dorius.

Sverrig.

Malmø, den 14de Februar 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Kommen til Malmø fra en Tour i Blekinge, modtog jeg Deres ærede Skrivelse af 5te dennes, og jeg skal udrette i den omskrevne Sag, hvad De ønsker. Jeg er, takket være Gud, ved god Helbred og glad i min Stilling, som Sandhedens Budbærer, og jeg har indtil denne Stund følt mig meget velsignet. Da jeg veed, De interesserer Dem for Missionen, vil jeg i Korthed meddele Noget om Tilstanden her. Evangeliet nyder i Almindelighed større Fremgang nu end tilforn, og omendskjøndt endnu ikke Saamange blive tillagte Menigheden, lytte Folkene dog med Interesse til vore Udtalelser i Forsamlingerne.

I Blekinge, hvor jeg har været en lille Tid, kunde vi paa mange Steder ikke afholde saa mange Forsamlinger, som Folket ønskede, men vi maatte love dem at komme tilbage saa hurtigt som muligt, da de indtrængende opfordrede os til at holde Forsamling hos dem. Dette var en stor Glæde for mig, thi Folkene i Blekinge have tidligere været meget sløve for Evangeliet. Jeg ankom om Fredagen til en By 3 Miil fra Carlskrona og maatte prædike for endeel Folk samme Aften, som samlede sig og anmodede mig derom. Lørdag Aften og Søndag afholdte vi gode Forsamlinger. Mandag gik vi en halv Miil længere op og holdt Forsamling for gode Folk. Tirsdag toge vi tilbage igjen og holdte Forsamling. Om Onsdagen bleve vi budne ud til et Sted for at holde Forsamling. En stor Deel Folk samledes og vi benyttede Tiden til at prædike for dem, men Lucifer var ogsaa bleven vækket tilligemed Folket, thi han sendte nogle slette

Individer til at passe paa os, naar vi gik derfra. De stode i Forstuen, under hele Forsamlingen, og vare bevæbnede med Knipler, hvorfor vi antoge, at de vilde slaae os, men vi vare tillidsfulde til Herren, at hans Villie maatte skee, og vi følte stor Kraft og Velsignelse, som jeg aldrig vil forglemme. Da Folket gik ud, gik vi med, og vi saae dem staae der, men om de saae os, veed jeg ikke; de paastode, at de saae os ikke og at vi havde „forvendt Synet paa dem." Dog Alt er ret, og jeg takker Gud for, at han holdt sin beskyttende Haand over os. Samme Dags Aften holdt vi atter Forsamling og havde da Fred. Dagen efter bleve vi budne fire Steder hen at holde Forsamlinger, men kunde ikke vente længere for Conferencens Skyld. Siden holdt vi Forsamling i Carlskrona, samt i Nærheden af Ronneby, hvor vi flere Steder bleve indbudne til at spise og sove om Natten, ligesom Mange anmodede os om at holde Forsamling der den næste Dag, hvilket ikke kunde lade sig gjøre, da vi havde bestemt os til Carlshamn og havde saaledes 4 Miil at gaae. Vi bleve allesteder budne velkommen tilbage, og jeg kan sige, at Mange have Tro paa Sandheden og ville, som jeg haaber, snart adlyde den. Blekingerne ere i Almindelighed et livligt Folk. Broder Holmberg og jeg selv sender vor Hilsen til Dem og Broder Petersen, samt ønske, at De vil glæde os med Deres Nærværelse paa Lørdag og Søndag.

Haabende, at De undskylder min simple Skrivelse, forbliver jeg Deres ringe Broder i Samfundet

B. N. Walter.

Joseph Smiths Levnetsløb.

October 1841. (Fortsat fra Side 160.)

Hvad Eders Oprigtighed og Venskab angaaer, nære vi ikke den ringeste Tvivl derom. Vi ville ikke nære Tvivl. Vi vide, at det ligger i Eders Interesse at behandle os godt og er til vor Velfærd og Lykke, at vi fra vor Side punktlig opfylde vore Forpligtelser, og vi haabe ikke, at I i Fremtiden ville faae Aarsag til at klage. Vi agte at bekæmpe alle Livets Uheld og bære vor Byrde som Mænd.

Vi fordre kun, hvad der bør fordres mellem Mand og Mand, efter de Principer, som forene det ene Menneske med det andet som et Blods Afkom. Vi ere villige til at udføre vor Deel af det, som Pligten byder os at udføre, men vi ansee os ikke for Nogens Underordnede. Uagtet vi nære afvigende Meninger fra mange Andre, navnlig i religiøs Henseende, ønske vi dog at blive behandlede som Ligemænd, thi vi ansee os alene underordnede den levende Gud, og han forbyde, at Stolthed, Ærgjerrighed eller Mangel paa Menneskekjærlighed paa en uretfærdig Maade skulde faae Herredømme i vort Bryst.

Vi ere Adams Sønner; vi ere fødte Borgere i Amerika, og efter at være blevne nedtrampede og paa en lovstridig Maade borttagne vore Rettigheder af de, som prale af at være Frihedens Forkæmpere, medens deres Hjerter ikke kjende dens vel-

gjørende Indflydelse, haabe vi, at disse Omstændigheder ville ansees for en tilstrækkelig Undskyldning, hvis vi have ladet falde nogle haarde Bemærkninger, naar vi antoge, at man vilde paatage sig en overordnet Stilling for at saare vore Følelser.

Som et Folk, tilstaae vi at have ømme Følelser, men have vi gjort Fortræd, bede vi om Forladelse. Med Hensyn til den Tid, da den første Betaling af Renter skulde finde Sted, lader det til, at vi have misforstaaet hverandre, men nok at sige, det vil ikke forhindre os i at ordne hele Sagen. Det er alligevel endnu min faste Anskuelse, at jeg har havt den rette Forstaaelse angaaende Renterne. Jeg forbliver med Agtelse Deres

Joseph Smith.

Mandag den 11te.

De Tolv mødte i Raad og anvendte derefter næsten hele Dagen til at besøge de Syge. Ældste Erastus Snow skrev fra Northbridge i Massachusetts, at han havde arbeidet i Salem og dens Nabolag i fire Uger og organiseret en Green paa tredive Medlemmer, med gode Udsigter.

Tirsdag den 12te.

Et Brev fra de tolv Apostler til Brødrene i Adspredelsen paa Amerikas Fastland, med Hilsen.

Elskede Brødre!

Vi finde det raadeligt at skrive til Eder ved denne Tid angaaende Ting, som høre Guds Rige til, i Særdeleshed da vi ere blevne anmodede derom af den nylig afholdte halvaarlige Conference, for at ingen Hindringer skulde lægges iveien for Værket, og for at Alle skulde kunne forstaae deres Privilegier og Pligter i denne paa herlige Begivenheder saa rige Tid, saaledes at de ved at øve disse Privilegier kunne opnaae at erholde de Velsignelser, som Gud har beredt for sit Folk i disse sidste Dage.

Vi have havt Aarsag til at glæde os ved det Privilegium at skue saamange Brødre og Søstre, som vare samlede til Conferencen; ved de gode Følelser og den Enighed, som herskede ved alle Forhandlingerne; ved den store Deel nyttige Lærdomme, som bleve givne af Præsident Joseph Smith og Andre, og ved den Velvillie, som af Alle, der vare tilstede, blev lagt for Dagen for at iværksætte alle de gode Planer og høie Principer, som komme fra Himlen til Jorden for at fremskynde den store Gjerning, som alt er paabegyndt, og maae fuldendes til Israels Frelse.

Denne Conferences Forhandlinger ere blevne offentliggjorte og ville blive læste med Interesse af Enhver, som elsker Zion. Vi ville hentyde til nogle Punkter og nøie opgive, hvorledes de bleve opfattede af dem, som vare tilstede, samt omtale Kirkens og dens Staves forbigangne, nuværende og tilkommende Stilling og Udsigter og omhandle dens bedste Interesser.

For kort Tid siden flygtede de Hellige for deres Fjender. De bleve fængslede, pidskede, piinte og dræbte, og nødsagede til at søge et Asyl i et fremmed Land, hvilket de fandt i Staten Illinois, en Stat, hvis Borgere nærede Kjærlighed for Friheden, og hvis Sjæle vare begavede med Kjærlighedens og Velgjørenhedens ædle Principer, hvoraf de paavirkedes til at byde de Fremmede velkomne og afhjælpe deres Fornødenheder. I denne Stat, hvis Jordbund er fortrinlig, have de Hellige fundet et Hvilested, hvor de, befriet fra Pøbel og Tyranni, begynde at mærke, at de gamle Prophetier gaae i Opfyldelse, som sige: „Og de skulle bygge Huse og boe deri, og plante Viingaarde

og æde deres Frugter; og de skulle boe tryggeligen, og der skal Ingen forfærde dem."

I denne Stat har Kirken været saa heldig at tilkjøbe sig flere store Arealer Land, som ere blevne anlagte til Byggepladser, af hvilke endeel er bleven solgt, endeel givet til Enker og Faderløse og endeel endnu tilsalgs. Disse Lodder ere de Helliges Arv; et Hvilested for Kirken og en Bolig for Jacobs Gud, thi her har han befalet at bygge et Huus til hans Navn, hvor han kunde aabenbare sig til sit Folk, ligesom i fordums Tider, da Pagtens Ark og Tabernaklet og Templet bleve indrettede og opførte, og Skyen og Ildstøtten hvilede derpaa. Det er ikke alene nødvendigt, at Templet skal bygges, men ogsaa, at det bliver hurtigt færdigt, for at ikke flere Conferencer skulle afholdes, førend de kunne blive afholdte deri. Ligeledes er det nødvendigt, at „Nauvoo House" bliver færdigt for at anvendes til et Hjem for Brødrene, som komme langveis' fra, og ligeledes for de Fremmede, som maatte komme her for at erkyndige sig om Herrens Værk eller tilbede ham i hans Tempel. Mange af Brødrene i denne Stad have tilbudt at huse og bespise et Par Arbeidere hver indtil Templet bliver færdigt; Mange have tilbudt at arbeide paa det bestandigt, og Brødrene offre i Almindelighed en Tiendedeel af deres Tid eller en Tiendedeel af deres Fortjeneste, hvilken er meest anvendelig. Søstrene, som ikke kunne gjøre mere, strikke Vanter og Strømper, og sørge for Klædningsstykker til Arbeiderne, for at de under Vinterens Strenghed kunne være saa godt paaklædte som muligt.

(Fortsættes.)

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.